

виждаш ли, че камънитъ, дето си ги натрупалъ спрѣха воденицата ми съвсемъ.

— Значи, доброто ми не излѣзе добро! — рече Бѣлогушко, — Ехъ, дѣдо, прощавай! Ела съ насъ. Азъ на друго ще направя голѣмо добро, и наградата, която получа, ще я раздѣлимъ.

Тръгна и дѣдото съ тѣхъ. Вървѣха, вървѣха, гледатъ едно магаре яде една купчина слама и въздиша:

— Еехъ! Жхъ! Какво лошо ядене!

— Ето кому ще направя вече голѣмо добро, — рече си Бѣлогушко, взе една главня отъ огъня, дето горѣше наблизу, и подпали сухата слама! Леле мале! Че като бухна единъ огънь право въ очитъ на магарето, то така силно изрева, че полето проехтѣ.

— Чакай, защо викашъ? Не направихъ ли ти добро? — попита Бѣлогушко.

— Хубаво добро! Изгори ми яденето! Не знаешъ ли, че азъ съмъ магаре и на най-хубавото дори не мога да не кажа, че е лошо. А сламицата ми бѣше много сладка!

— Тѣй ли! Гледай ти! Значи пакъ не направихъ добро. Нищо! Не тѣжи! Ела съ мене! Азъ сега вече ще направя голѣмо добро, и наградата ще

раздѣлимъ.

Тръгна и магарето съ тѣхъ. Вървѣха, вървѣха, стигнаха до една грънчарница. Грънчарката току-що си бѣше напълнила количката съ грънци до горе, гледаше я отъ страна и си говорѣше весело:

— Брей много грънета натоварихъ тоя пѣтъ на колата! Да има сега нѣкой да подплаши коня, чудо ще стане!

Чу нашиятъ Бѣлогушко тия думи и си рече:

— Щомъ чудо ще стане, ето за мене работа! — и веднага така ревна въ ухото на грънчарския конь, че той като лудъ побѣгна, разхвърчаха се грънетата, затрещѣха по земята.

— Дай сега, стрино, наградата! — викна Бѣлогушко. — Ама я раздѣли на четири, че ние така сме се условили съ моитѣ приятели.

— Награда ли? Тоягата ще си раздѣля азъ на четири, разбойнико! — викна грънчарката. — Боже, Боже оти доха ми грънцитѣ!

— Значи и тука добро не направихъ, — рече Бѣлогушко. — Ама не съмъ виновенъ. Ти защо викашъ, че чудо ще стане, ако подплаша коня?

— Ти ако правишъ всичко, каквото казвамъ азъ, то свѣта ще се обърне! Не виждашъ ли, че на шега бърборя!